

Örömmzene a téren

RÉGEN MEGDŐLT

a tévhit Egerben, hogy az utcazenészek csóró figurák lennének, akik az összekalapozott fillérekért kínozzák a hangszerüket. Az idei fesztiválon profi muzsikusok éppúgy szórakoztatták a járókelőket, mint amatőrök vagy fogyatékkal élők.

Lássam a kezeket! – buzdítja a közönséget a NEMADOMFEL együttes egyik tagja az egri Dobó téren. Akik most az Animal Cannibals Takarítónő című számával dobják fel a publikumot, közülük négyen vakok. A nézősereget biztató szólis-tájuk is látássérült. A húsz éve alakult integrált csapatban látás- és mozgássérültek, értelmileg akadályozottak zenélnek, táncolnak. A fővárosiakon kívül vidékiek is akadnak közöttük – tudom meg Kiss Barna művészeti vezetőtől. Nem csupán itthon lépnek fel, sikert arattak már Kínában és Svájcban is, róluk forgatták az Álomturné című filmet.

„Menjünk a macskalány után!” – éneklük. Saját számokkal is előrukkolnak, és a végén már önfeledten táncolnak. Kirándulással egybekötött örömmzenélésre érkeztek Egerbe, s amit összekalapoztak, abból egészítik ki a vacsorájukat – magyarázzák. Nem áll tőlük távol e műfaj, hiszen annak idején az alapítványuk alapítókéjét is utcazenéléssel hozták össze. Zoli, akinek az együttes ötlete kipattant a fejéből, azt mondja: álmuk, hogy egyszer aranyalbumuk

A NEMADOMFEL együttes Egerben is nagy sikert aratott

legyen. S ők aztán sosem adják fel... Az utcazenészek versenyén a színes mezőnyben a közönség és a zsűri voksaiért, s így a fődíjért küzdők közt akadtak nyugdíjasok és diákok is. A Quadruplex Klarinét Kvartett tagjai például zeneművészeti középiskolába járnak. Budapesti aluljáróba ugyan nem merészkednének le a szaxofonjaikkal, de Egerbe szívesen jöttek. A műfajok sokféleségében is gyönyörködhetnek a járókelők, az agresszív metálzenén és a mulatóson kívül mindennel lehetett nevezni.

– Az utcán szabadabban zenélhetünk. Önzőek vagyunk, a magunk örömeire választjuk a számokat – ezt már a KataBé formáció tagjai, a gyöngyösi Béres-Deák Balázs és az egri Arvai Katalin mesélik, akik a tavalyi fesztiválon találtak egymásra. Muzsikáltak már erdei templom mellett is. Felemelő élmény volt számukra, amikor lovasok jöttek

arra, s az állatok az emberekhez hasonlóan hálás hallgatóságnak bizonyultak.

Ebben a műfajban nincs korhatár. Ötletesen kerek bevásárlótáskával (a rossznyelvek banyatanknak hívják) építette egybe a fellépő felszerelését, az elektromos dobgépet és az erősítőt a debreceni Domoki Iván. A hetvenes éveit taposó úr 38 éven át mérnöktanárként oktatott többek közt dízelmozdony-szerelőket. Néhány szezonon át Hajdúszoboszlón szórakoztatta a nyaralókat, de Eger és Szeged is kedvelt helye. Egyedül otthon, Debrecen terein nem muzsikál, állítólag ott nem igazán lelkes a közönség.

– Sosem felejttem el a pillanatot, amikor 1953-ban, az akkor tiltott Szabad Európa Rádióban meghallottam Louis Armstrong trombitáját. Elhatároztam, magam is megismerkedem ezzel a hangszerrel. Ké-

sőbb katonazenész lettem, s bár mára már elmaradt mellőlem a trombita, jött helyette a szájharmonika. A zenével sosem szakadt meg a kapcsolatom, ma is megszinesíti nyugdíjas éveimet – meséli. Közben megismerkedett a népi hangszerekkel is, például a tamburával és a citerával, s előszeretettel készít minden csörgő-zörgő szerkezetet, ami hangot ad ki. Mit szól a felesége, hogy nyáron az utcákat rója és fiatalokkal verseng?

– Csavargók vagyunk mindketten. A nejem, aki matematikatanár volt, 58 évesen szánta rá magát arra, hogy új szakmát szerezzen, így lett népi bőrműves. Mi tényleg összeilünk – feleli viccelődve. Hajdani tanítványai nem furcsállják, hogy ilyen szokatlan elfoglaltságban leli az örömét. Ráköszönnek akár az ország távoli tájain is, ha a tanár urat zenélni látják.

Palágyi Edit